

Dagens ord fra præsten.

ved Kristian Ditlev Jensen

Corona-virus har berøvet en dansk overlæge livet. Han var tilsyneladende rask i øvrigt. Han blev smittet på en ferie i Florida. Han døde i en respirator på Rigshospitalet. Han blev 64 år. For ikke så længe siden røg en ven af min egen familie i respirator - og vi blev alle sammen dybt chokerede.

Når tingene rykker tæt på os, vågner vi op. For vi reagerer forståeligt nok mere på det, vi kan mærke - sanser, forholde os til, forstå.

Verdensreligionerne blev etableret for tusinder af år siden. Deres hovedpersoner har for mange nulevende fået karakter af at være mytologiske skikkelser. Det gælder også i kristendommen. Vorherre kan sommetider virke meget langt væk. Han er bare noget i en eller anden gammel bog. Og som karakter i historierne i Bibelen rummer Jesus Kristus - bemærk det todelte navn - både elementer af den overordentligt menneskelige jord-og-beton-arbejder Jesus og så den nærmest ufattelige, overnaturlige, guddommelige frelser Kristus. Det kan ærligt talt ind imellem godt være lidt svært at relatere til.

En af opgaverne, når man forkynder evangeliet, er, for mig, at gøre det levende. At medvirke til, at menigheden forstår, at det, vi taler om, når vi taler om Gud og Jesus og nadver og dåb, faktisk er virkelighed. Det er noget, der findes. Og det findes lige her.

For ligesom vi først rigtig forstår det rædselsfulde og skræmmende - som for eksempel corona-virus - når det er helt tæt på os, så forstår vi også først det smukke og det livgivende, det frisættende, det storslåede, når det materialiseres foran os. Eller måske rettere: Når vi erkender, at det hele tiden har været her.

Du kender det godt fra dit eget liv. Den dag, du selv bliver tilgivet af et medmenneske, som vælger at eftergive en stor gæld til dig - i overført betydning - kan du mærke den eksplosive frisættende kraft. Den dag, du selv vover at tilgive, kan du mærke, hvilken styrke og frihed, det også giver, at være den, der ikke bærer nag. Den dag, du indser kærlighedens voldsomhed - ikke som et eller andet åndssvagt postulat i en selvhjælpsbog, men som et pludseligt emotionelt og psykisk gennembrud, der baner vejen ind til en partner, til en elsker, til et barn, til en mor eller til en bedstefar - ændrer din verden sig. Og når du har mistet, og du opdager, og for alvor erkender, at det er dit grundlæggende livsvilkår fra nu af, men at vi også alle sammen har et åndelig efterliv i døden, en måde, vi består på, så lysner alting langsomt.

Corona-virus er noget, som Fanden har skabt. Det er en modbydelig pestilens. Skrækkeligt. Men når det nu skal være her - og det skal det åbenbart - så kan det betale sig at se på, hvad det helt automatisk bringer med sig. En af de ting er nærvær.

Der er mange mennesker, der i vores lettere forstyrrede moderne kultur er nærmest sygeligt optaget af, at sidde på en pude for at lære at "leve i nuet". Men det er altså ikke særlig svært at blive nærværende. Man skal bare sætte sin flade hånd på en skoldhed kogeplade - så er man LIGE her og LIGE nu. Ja, man kan faktisk slet ikke tænke på andet.

Vor tids pest, coronaen, virker lidt som den kogeplade. Den er det sidste, vi vil i berøring med. Men om ikke andet, så bliver vi dog nærværende. Døden kommer helt ind på livet af os. Javel. Men livet kommer altså også ind på livet af os.

Nogle af os bliver nemlig, midt i ulykken, også klar over, hvor meget andre mennesker egentlig betyder i vores eget liv. Nogle af os oplever, hvor meget andre mennesker ofrer sig for os og for andre. Nogle af os forstår, måske for første gang nogen sinde sådan rigtig for alvor, hvad næstekærlighed overhovedet er.

Gud i vold.

Amen.